

Sygn. akt VI Ka 429/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Protokolant Katarzyna Rubel

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Bolesławcu M. Z.

po rozpoznaniu w dniach: 30.11.2017 r., 12.12.2017 r. i 23.03.2018 r.

sprawy:

P. B. ur. (...) w B.

s. S., J. z domu P.

oskarżonego z art. 297 § 1 kk i in.

A. N., ur. (...) w B.

c. L., T. z domu S.

oskarżonej z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk i in.

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego P. B. i obrońcę oskarżonej A. N.

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 23 maja 2017 r. sygn. akt II K 754/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych P. B. i A. N.,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. W. kwotę 723,24 zł, w tym 135,24 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz dalsze 187,22 zł tytułem kosztów dojazdów obrońcy na rozprawę odwoławczą;

III. zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa

Sygn. akt VI Ka 429/17

UZASADNIENIE

P. B. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 13 sierpnia 2014 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. N. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank (...) S.A. w G. w ten sposób, że posługując się danymi osobowymi T. S. w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej, bez jej wiedzy i

zgody, poprzez (...), uzyskał pożyczkę w kwocie 55.000 zł na podstawie umowy pożyczki (...) z podrobionymi przez inną, nieustaloną osobę podpisami T. S., które to dokumenty miały istotne znaczenie dla uzyskania pożyczki, z której środki przelane zostały na konto bankowe (...) należące do niego, wprowadzając w błąd pracownika co do tożsamości pożyczkobiorcy i co do braku realnych możliwości i zamiaru spłaty pożyczki,

tj. o czyn z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

II. w dniu 13 listopada 2014 r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z A. N. i inną osobą, w celu uzyskania kredytu konsolidacyjnego numer (...) w A. Banku w W., poprzez pośrednictwo kredytowe M. L., posługując się danymi osobowymi T. S., uzyskał kredyt w kwocie 58.049 zł, z którego środki przelane zostały na konto należące do A. N. o nr (...), w ten sposób, że podrobił podpisy pożyczkobiorcy T. S. na wniosku o udzielenie pożyczki i na umowie, które następnie przedłożył jako oryginalne, a także przedłożył nierzetelne zaświadczenie z dnia 29.10.2014 r. o zatrudnieniu i dochodach T. S. w firmie (...) s.c. W. A., W. M., Ł. 1c" na stanowisku pracownik biurowy z wynagrodzeniem miesięcznym 1237,20 zł, wiedząc, że nigdy nie pracowała w tej firmie, podrabiając jej podpis jako pożyczkobiorcy, które to dokumenty miały istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem A. Bank w W., wprowadzając w błąd co do tożsamości wnioskodawcy, posiadaniu dodatkowych dochodów i zatrudnieniu w firmie (...) przez pożyczkobiorcę oraz braku realnych możliwości i zamiaru spłaty pożyczki,

tj. o czyn z art. 297 § 1 kk i 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

III. w dniu 8 stycznia 2015 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. N. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...). Z o.o. w W. w ten sposób, że posługując się danymi osobowymi T. S. w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej, bez jej wiedzy i zgody, i jako pośrednik finansowy uzyskał pożyczkę w kwocie 950 zł na podstawie umowy pożyczki (...) z podrobionymi przez inną, nieustaloną osobę podpisami T. S., z której środki przelane zostały na konto bankowe (...) należące do A. N., wprowadzając w błąd pracownika co do tożsamości pożyczkobiorcy i co do braku realnych możliwości i zamiaru spłaty pożyczki,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

IV. w dniu 30 stycznia 2015 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. N. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o. o. W. w ten sposób, że posługując się danymi osobowymi R. S., bez jego wiedzy i zgody, w celu wyrządzenia mu szkody majątkowej, poprzez pośrednictwo finansowe A. N., uzyskał pożyczkę w kwocie 1400 zł na podstawie umowy pożyczki (...) i wniosku o pierwszą pożyczkę brokerską z podrobionymi przez inną, nieustaloną osobę podpisami R. S., z której środki przelane zostały na konto bankowe (...) założone na J. B., którym zarządzał, wprowadzając pracownika w błąd co do braku możliwości i zamiaru spłaty pożyczki i tożsamości wnioskodawcy,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

V. w dniu 5 lutego 2015 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. N. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w W. w ten sposób, że posługując się danymi osobowymi R. S., bez jego wiedzy i zgody, w celu wyrządzenia mu szkody majątkowej, poprzez pośrednictwo finansowe A. N., uzyskał pożyczkę w kwocie 3.500 zł na podstawie umowy pożyczki (...) z podrobionymi przez inną, nieustaloną osobę podpisami R. S., z której środki przelane zostały na konto bankowe (...) założone na J. B., którym zarządzał, wprowadzając pracownika w błąd co do braku możliwości i zamiaru spłaty pożyczki i tożsamości wnioskodawcy,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

VI. w dniu 17 lutego 2015 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. N. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem F. Bank we W. w ten sposób, że posługując się danymi osobowymi L. S., poprzez pośrednictwo finansowe A. N., uzyskał pożyczkę w kwocie 1.000 zł na podstawie umowy pożyczki (...), podrabiając podpisy L. S. na dokumentach pożyczkowych, z której środki przelane zostały na konto bankowe (...) założone na dane J. B., którym zarządzał, wprowadzając w błąd pracownika co do tożsamości pożyczkobiorcy i co do braku realnych możliwości i zamiaru spłaty pożyczki,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

VII. w okresie od 9 do 10 marca 2015 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. N. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w W. w ten sposób, że posługując się danymi osobowymi K. K., bez jej wiedzy i zgody, w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej, poprzez pośrednictwo finansowe A. N., po podrobieniu podpisów pożyczkobiorcy K. K. na umowie, uzyskał pożyczkę w kwocie 3.000 zł na podstawie wniosku złożonego w dniu 9 marca 2015 r. i umowy pożyczki (...), z której środki przelane zostały w dniu 10 marca 2015 r. na konto bankowe (...) należące do A. N., wprowadzając pracownika w błąd co do braku możliwości i zamiaru spłaty pożyczki i tożsamości wnioskodawcy,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

VIII. w okresie od 17 do 18 marca 2015 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. N. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w W. w ten sposób, że posługując się danymi osobowymi P. K., bez jego wiedzy i zgody, w celu wyrządzenia mu szkody majątkowej, poprzez pośrednictwo finansowe A. N., po podrobieniu podpisów pożyczkobiorcy P. K. na umowie, uzyskał pożyczkę w kwocie 2.500 zł na podstawie wniosku złożonego w dniu 17 marca 2015 r. i umowy pożyczki (...), z której środki przelane zostały w dniu 10 marca 2015 r. na konto bankowe (...) należące do niego, wprowadzając pracownika w błąd co do braku możliwości i zamiaru spłaty pożyczki i tożsamości wnioskodawcy,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

A. N. została oskarżona o to, że:

IX. w dniu 13 sierpnia 2014 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. B. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank (...) S.A. w G. w ten sposób, że posługując się danymi osobowymi T. S. w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej, bez jej wiedzy i zgody, jako pośrednik finansowy, uzyskała pożyczkę w kwocie 55.000 zł na podstawie umowy pożyczki (...) z podrobionymi przez inną, nieustaloną osobę podpisami T. S., które to dokumenty miały istotne znaczenie dla uzyskania pożyczki, z której środki przelane zostały na konto bankowe (...) należące do P. B., wprowadzając w błąd pracownika co do tożsamości pożyczkobiorcy i co do braku realnych możliwości i zamiaru spłaty pożyczki,

tj. o czyn z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

X. w dniu 13 listopada 2014 r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. i M. L., w celu uzyskania kredytu konsolidacyjnego numer (...) w A. Banku w W., poprzez pośrednictwo kredytowe M. L., posługując się danymi osobowymi T. S., uzyskała kredyt w kwocie 58.049 zł, z którego środki przelane zostały na należące do niej konto bankowe o nr (...), w ten sposób, że P. B. podrobił podpisy kredytobiorcy T. S. na dokumentacji kredytowej, które następnie przedłożył jako oryginalne, a także przedłożył nierzetelne zaświadczenie z dnia 29.10.2014 o zatrudnieniu i dochodach T. S. w firmie (...) s.c. W. A., W. M., Ł. lc" na stanowisku pracownik biurowy z wynagrodzeniem miesięcznym 1237,20 zł, wiedząc, że nigdy nie pracowała w tej firmie, podrabiając podpis jako pożyczkobiorcy, które to dokumenty miały istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, i z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem A. Bank w W., wprowadzając

w błąd co do tożsamości wnioskodawcy, posiadaniu dodatkowych dochodów i zatrudnieniu w firmie (...) przez pożyczkobiorcę oraz braku realnych możliwości i zamiaru spłaty kredytu,

tj. o czyn z art. 297 § 1 kk i 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

XI. w dniu 8 stycznia 2015 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. B. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...). Z o.o. w W. w ten sposób, że posługując się danymi osobowymi T. S. w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej, bez jej wiedzy i zgody, poprzez pośrednictwo finansowe P. B., uzyskała pożyczkę w kwocie 950 zł na podstawie umowy pożyczki (...) z podrobionymi przez inną, nieustaloną osobę podpisami T. S., z której środki przelane zostały na konto bankowe (...) należące do niej, wprowadzając w błąd pracownika co do tożsamości pożyczkobiorcy i co do braku realnych możliwości i zamiaru spłaty pożyczki,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

XII. w dniu 30 stycznia 2015 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. B. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. W. w ten sposób, że posługując się danymi osobowymi R. S., bez jego wiedzy i zgody, w celu wyrządzenia mu szkody majątkowej, jako pośrednik finansowy, uzyskała pożyczkę w kwocie 1400 zł na podstawie umowy pożyczki (...) i wniosku o pierwszą pożyczkę brokerską z podrobionymi przez inną, nieustaloną osobę podpisami R. S., z której środki przelane zostały na konto bankowe (...) założone na J. B., którym zarządzał P. B., wprowadzając pracownika w błąd co do braku możliwości i zamiaru spłaty pożyczki i tożsamości wnioskodawcy,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

XIII. w dniu 5 lutego 2015 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. B. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w W. w ten sposób, że posługując się danymi osobowymi R. S., bez jego wiedzy i zgody, w celu wyrządzenia mu szkody majątkowej, jako pośrednik finansowy, uzyskała pożyczkę w kwocie 3.500 zł na podstawie umowy pożyczki (...) z podrobionymi przez inną, nieustaloną osobę podpisami R. S., z której środki przelane zostały na konto bankowe (...) założone na J. B., którym zarządzał P. B., wprowadzając pracownika w błąd co do braku możliwości i zamiaru spłaty pożyczki i tożsamości wnioskodawcy,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

XIV. w dniu 17 lutego 2015 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. B. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem F. Bank w W. w ten sposób, że posługując się danymi osobowymi L. S., który zmarł w dniu 16 marca 2008 r., jako pośrednik finansowy, uzyskała pożyczkę w kwocie 1.000 zł na podstawie umowy pożyczki (...), z podrobionymi przez P. B. podpisami L. S. na dokumentach pożyczkowych, z której środki przelane zostały na konto bankowe (...) założone na dane J. B., którym zarządzał P. B., wprowadzając w błąd pracownika co do tożsamości pożyczkobiorcy i co do braku realnych możliwości i zamiaru spłaty pożyczki,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk.

XV. w okresie od 9 do 10 marca 2015 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. B. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w W. w ten sposób, że posługując się danymi osobowymi K. K., bez jej wiedzy i zgody, w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej, jako pośrednik finansowy, po podrobieniu podpisów pożyczkobiorcy K. K. na umowie przez P. B., uzyskała pożyczkę w kwocie 3.000 zł na podstawie wniosku złożonego w dniu 9 marca 2015 r. i umowy pożyczki (...), z której środki przelane zostały w dniu 10 marca 2015 r. na konto bankowe (...) należące do niej, wprowadzając pracownika w błąd co do braku możliwości i zamiaru spłaty pożyczki i tożsamości wnioskodawcy,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

XVI. w okresie od 17 do 18 marca 2015 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z P. B. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w W. w ten sposób, że posługując się danymi osobowymi P. K., bez jego wiedzy i zgody, w celu wyrządzenia mu szkody majątkowej, jako pośrednik finansowy, po podrobieniu podpisów pożyczkobiorcy P. K. na umowie P. B., uzyskała pożyczkę w kwocie 2.500 zł na podstawie wniosku złożonego w dniu 17 marca 2015 r. i umowy pożyczki (...), z której środki przelane zostały w dniu 10 marca 2015 r. na konto bankowe (...) należące do P. B., wprowadzając pracownika w błąd co do braku możliwości i zamiaru spłaty pożyczki i tożsamości wnioskodawcy,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

XVII. w dniu 22 października 2014 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. w G. w ten sposób, że posłużyła się danymi osobowymi matki T. S. w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej, bez jej wiedzy i zgody, i jako pośrednik finansowy złożyła wniosek o udzielenie pożyczki z podrobionymi przez inną, nieustaloną osobę podpisami T. S., uzyskała pożyczkę w kwocie 3.000 zł na jej dane na podstawie umowy pożyczki (...) z podrobionymi przez inną, nieustaloną osobę podpisami T. S., z której środki przelane zostały na konto bankowe (...) należące do niej, wprowadzając w błąd pracownika co do tożsamości pożyczkobiorcy i co do braku realnych możliwości i zamiaru spłaty pożyczki,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

XVIII. w dniu 17 października 2014 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w W. w ten sposób, że posłużyła się danymi osobowymi matki T. S. w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej, bez jej wiedzy i zgody, i jako pośrednik finansowy uzyskała pożyczkę w kwocie 2.000 zł na podstawie umowy pożyczki (...), z podrobionymi przez inną, nieustaloną osobę podpisami pożyczkobiorcy, wprowadzając w błąd pracownika co do tożsamości pożyczkobiorcy i co do braku realnych możliwości i zamiaru spłaty pożyczki,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

XIX. w dniu 23 grudnia 2014 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank (...) z G. w ten sposób, że posłużyła się danymi osobowymi matki T. S. w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej, bez jej wiedzy i zgody, i jako pośrednik finansowy uzyskała pożyczkę w kwocie 3125 zł na podstawie umowy pożyczki (...) z podrobionymi przez inną, nieustaloną osobę podpisami T. S., z której środki przelane zostały na konto bankowe (...) należące do niej, wprowadzając w błąd pracownika co do tożsamości pożyczkobiorcy i co do braku realnych możliwości i zamiaru spłaty pożyczki,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

XX. w okresie od 12 do 13 marca 2015 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w W. w ten sposób, że posłużyła się danymi osobowymi B. J. w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej, bez jej wiedzy i zgody, i jako pośrednik finansowy uzyskała pożyczkę w kwocie 3000 zł na podstawie umowy pożyczki (...), podrabiając podpisy pożyczkobiorcy B. J., z której środki w dniu 13 marca 2015 r. przelane zostały na konto bankowe nr (...) należące do niej, wprowadzając w błąd pracownika co do tożsamości pożyczkobiorcy i co do braku realnych możliwości i zamiaru spłaty pożyczki,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

XXI. w dniu 14 stycznia 2015 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. w P. w ten sposób, że posłużyła się danymi

osobowymi matki T. S. w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej, bez jej wiedzy i zgody, i jako pośrednik finansowy uzyskała pożyczkę w kwocie 1730 zł na podstawie umowy pożyczki (...)] (...) z podrobionymi przez inną, nieustaloną osobę podpisami T. S., z której środki przelane zostały na konto bankowe (...)) (...) należące do niej, wprowadzając w błąd pracownika co do tożsamości pożyczkobiorcy i co do braku realnych możliwości i zamiaru spłaty pożyczki,

tj. o czyn z art. 286 §1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

XXII. w dniu 16 stycznia 2015 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. w W. w ten sposób, że posłużyła się danymi osobowymi matki T. S. w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej, bez jej wiedzy i zgody, i jako pośrednik finansowy uzyskała pożyczkę w kwocie 800 zł na podstawie umowy pożyczki (...), z której środki przelane zostały na konto bankowe (...) należące do niej, wprowadzając w błąd pracownika co do tożsamości pożyczkobiorcy,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

XXIII. w dniu 20 lutego 2015 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. w W. w ten sposób, że posłużyła się danymi osobowymi matki T. S. w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej, bez jej wiedzy i zgody, i jako pośrednik finansowy uzyskała pożyczkę w kwocie 800 zł na podstawie umowy pożyczki (...), z której środki przelane zostały na konto bankowe (...)należące do niej, wprowadzając w błąd pracownika co do tożsamości pożyczkobiorcy i co do braku realnych możliwości i zamiaru spłaty pożyczki,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

XXIV. w dniu 26 września 2014 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. we W. w ten sposób, że posłużyła się danymi osobowymi matki T. S. w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej, bez jej wiedzy i zgody, i jako pośrednik finansowy uzyskała pożyczkę w kwocie 6.000 zł na podstawie umowy pożyczki (...) z podrobionymi przez inną, nieustaloną osobę podpisami T. S., z której środki przelane zostały na konto bankowe (...) należące do niej, wprowadzając w błąd pracownika co do tożsamości pożyczkobiorcy i co do braku realnych możliwości i zamiaru spłaty pożyczki,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

XXV. w okresie od 15 do 16 stycznia 2015 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem R. sp. z o.o. w W. w ten sposób, że posłużyła się danymi osobowymi matki T. S. w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej, bez jej wiedzy i zgody, i jako pośrednik finansowy dokonała rejestracji klienta w dniu] 5 stycznia 2015 r. i uzyskała w dniu 16 stycznia 2015 r. pożyczkę w kwocie 600 zł na podstawie umowy pożyczki (...) z podrobionymi przez inną, nieustaloną osobę podpisami T. S., z której środki przelane zostały na konto bankowe (...) należące do niej, wprowadzając w błąd pracownika co do tożsamości pożyczkobiorcy i co do braku realnych możliwości i zamiaru spłaty pożyczki,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

XXVI. w dniu 23 marca 2015 L w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. w G. w ten sposób, że posłużyła się danymi osobowymi B. J. w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej, bez jej wiedzy i zgody, i jako pośrednik finansowy uzyskała pożyczkę w kwocie 2.000 zł na podstawie umowy pożyczki (...), podrabiając podpisy pożyczkobiorcy B. J., z której środki przelane zostały na konto bankowe nr (...) należące do niej, wprowadzając w błąd pracownika co do tożsamości pożyczkobiorcy i co do braku realnych możliwości i zamiaru spłaty pożyczki,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

XXVII. w dniu 19 marca 2015 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem F. Bank we W. w ten sposób, że posłużyła się danymi osobowymi B. J. w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej, bez jej wiedzy i zgody, i jako pośrednik finansowy uzyskała pożyczkę w kwocie 1.500 zł na podstawie umowy pożyczki (...), podrabiając podpisy pożyczkobiorcy B. J., z której środki przelane zostały na konto bankowe nr (...) należące do niej, wprowadzając w błąd pracownika co do tożsamości pożyczkobiorcy i co do braku realnych możliwości i zamiaru spłaty pożyczki,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

XXVIII. w dniu 23 marca 2015 r. w B., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) sp. z o.o. we W. w ten sposób, że posłużyła się danymi osobowymi B. J. w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej, bez jej wiedzy i zgody, i jako pośrednik finansowy uzyskała pożyczkę w kwocie 6.000 zł na podstawie umowy pożyczki (...), podrabiając podpisy pożyczkobiorcy B. J., z której środki przelane zostały na konto bankowe nr (...) należące do niej, wprowadzając w błąd pracownika co do tożsamości pożyczkobiorcy i co do braku realnych możliwości i zamiaru spłaty pożyczki,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

XXIX. w okresie od lipca do sierpnia 2015 r. w B., działając w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, przekazała matce T. S. dwa podrobione przez nieustaloną osobę przekazy pocztowe w celu użycia ich jako autentyczne poprzez wykonanie podobnego druku komputerowego ze zmienioną kwotą wypłaconej emerytury z faktycznej 1219,27 zł miesięcznie na kwotę 745,12 zł w celu zatajenia faktu zajęcia komorniczego na emeryturze należnej T. S. wypłacanej przez Zakładu (...) tytułem wyłudzonych na nią pożyczek, w tym:

- w lipcu 2015 r. przekazała podrobiony (...) z numerem ID (...) z kwotą 1745,12 zł z datą 25 lipca 2015 r. zamiast właściwego z numerem (...) z kwotą 1219,27 zł z datą 25 lipca 2015 r.,

- w sierpniu 2015 r. przekazała podrobiony (...) z numerem ID (...) z kwotą (...),12 z datą 25 sierpnia 2015 r zamiast właściwego z numerem (...) z kwotą 1219,27 zł z datą 25 sierpnia 2015 r.,

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 23 maja 2017 r. w sprawie II K 754/16:

1.uznał oskarżonego P. B. za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 190a § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2.uznał oskarżonego P. B. za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3.uznał oskarżonego P. B. za winnego popełnienia ciągu przestępstw opisanych w pkt III, IV, V, VII, VIII części wstępnej wyroku, tj. z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

4.uznał oskarżonego P. B. za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

5.na podstawie 91 § 2 k.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. za zbiegające się przestępstwa i ciągi przestępstw opisane w punkcie od 1 do 4 wyroku, wymierzył oskarżonemu P. B. karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

6.uznał oskarżoną A. N. za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. i art. 190a § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

7.uznał oskarżoną A. N. za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

8.uznał oskarżoną A. N. za winną popełnienia ciągu przestępstw opisanych w pkt XI, XII, XIII, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX, XX, XXI, XXIV, XXV, XXVI, XXVII i XXVIII części wstępnej wyroku, tj. z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej karę 1(jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

9.uznał oskarżoną A. N. za winną popełnienia ciągu przestępstw opisanych w pkt XXII, XXIII części wstępnej wyroku, tj. z art. 286 § 1 kk i art. 190a § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 91 § 1 k.k. i wymierzył oskarżonej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

10.uznał oskarżoną A. N. za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

11.uznał oskarżoną A. N. za winną popełnienia ciągu przestępstw opisanych w pkt XXIX części wstępnej wyroku, tj. z art. 270 § 1 kk i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w związku z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

12.na podstawie 91§2 k.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. za zbiegające się przestępstwa i ciągi przestępstw opisane w punkcie od 6 do 11 wyroku, wymierzył oskarżonej A. N. karę łączną 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

13.na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. B. i oskarżonej A. N. solidarnie obowiązek naprawienia szkody poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonych:

- A. Banku jako następcy prawnego (...) Bank (...) S.A. kwoty 55.000 (pięćdziesiąt pięć tysięcy) złotych,
- A. Banku jako następcy prawnego (...) Bank (...) S.A. kwoty 58,049 (pięćdziesiąt osiem tysięcy czterdzieści dziewięć) złotych,
- (...) Sp. z o.o. kwoty 950 (dziewięćset pięćdziesiąt) złotych,
- (...) sp. z o.o w W. kwoty 1.400 (jeden tysiąc czterysta) złotych,
- (...) S.A. w W. kwoty łącznej 6.694,15 (sześć tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt cztery 15/100) złotych,
- F. Bank we W. kwoty 1.000 (jeden tysiąc) złotych;

14.na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej A. N. obowiązek naprawienia szkody poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonych:

- T. S. kwoty 3.303,37 (trzy tysiące trzysta trzy 37/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30.06.2016 r. do dnia zapłaty,
- (...) sp. z o.o. w G. kwoty 5.000 (pięć tysięcy) złotych,
- F. Bank we W. kwotę 820 (osiemset dwadzieścia) złotych,

- (...) sp. z o.o. we W. kwotę 11.000 (jedenaście tysięcy) złotych,
- (...) S.A. w W. kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych,
- (...) Bank (...) z G. kwotę 3.125 (trzy tysiące dwadzieścia pięć) złotych,
- (...) sp. z o.o. w (...).730 (jeden tysiąc siedemset trzydzieści) złotych,
- (...) sp. z o.o w W. kwoty 1.600 (jeden tysiąc sześćset) złotych,
- (...) sp. z o.o. w W. kwoty 600 (sześćset) złotych,

15. na podstawie art. 29 prawa o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz r.pr B. B. kwotę 504 (pięćset cztery) złote z tytułu ustanowienia pełnomocnika z urzędu dla oskarżycielki posiłkowej T. S. oraz dalsze 115,92 (sto piętnaście 92/100) złotych tytułem podatku od towarów i usług oraz na rzecz adw. P. W. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonej A. N. oraz dalsze 96,60 (dziewięćdziesiąt sześć 60/100) złotych tytułem podatku od towarów i usług,

16. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych P. B. i A. N. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżony P. B. i obrońca oskarżonej A. N..

Oskarżony P. B. w osobiście sporządzonej apelacji zaskarżył wyrok w całości, zarzucając obrazę przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.) przez niedostosowanie się do treści przepisów art. 410 k.p.k. i art. 5 § 1 i 2 k.p.k. Zarzucił również obrazę przepisów prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k.) poprzez oparcie całego materiału dowodowego na sygn. akt II K 577/16, która jego nie dotyczyła, i naruszenie art. 6 ust. 2 Konwencji Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Stawiając powyższe zarzuty, oskarżony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonej A. N., powołując się na art. 438 pkt 1, 3 i 4 k.p.k., zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 69 § 1 k.k. polegający na jego niezastosowaniu i odmowie warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności w sytuacji, gdy wszelkie przesłanki ku temu zostały przez oskarżoną A. N. spełnione;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia polegający na:

a) uznaniu, że orzeczenie wobec oskarżonej A. N. kary pozbawienia wolności w zawieszeniu zostanie przezeń odebrane jako swoista aprobata dla tego typu zachowań, w sytuacji gdy oskarżona zrozumiała swój błąd, podjęła starania w kierunku naprawienia szkód wyrządzonych swoim działaniem, zdaje sobie sprawę z naganności i nieopłacalności swoich zachowań;

b) uznaniu, że oskarżona A. N. miała znaczny udział w uzyskanej przez oboje oskarżonych korzyści, w sytuacji gdy większość środków uzyskanych przez oskarżonych była przekazywana na konta P. B. i po ich przelaniu A. N. nie miała wiedzy co się z tymi środkami dzieje, nie korzystała z nich i była w stanie podać w trakcie postępowania co się z tymi, znacznymi środkami w zakresie zarzutów stawianych obojgu oskarżonym stało;

c) uznaniu, że oskarżona A. N. w żadnym zakresie nie naprawiła szkody, w sytuacji gdy część kwoty należnej T. S., jak również F. Bank oraz (...) została zwrócona przez A. N. jeszcze przed wydaniem wyroku w sprawie, co jednak znalazło odzwierciedlenie w wysokości zobowiązania do naprawienia szkody poszczególnym pokrzywdzonym;

3. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec A. N. bezwzględnego pozbawienia wolności, w sytuacji gdy Sąd nie zbadał do końca właściwości osobistych oskarżonej przemawiających za warunkowym zawieszeniem wykonania kary, w szczególności konieczności sprawowania opieki nad małoletnim synem K., która to opieka sprawowana jest jedynie przez A. N., a dziecko jest obecnie w trakcie diagnostyki z uwagi na podejrzenie zaburzeń zdrowia o podłożu psychicznym.

Stawiając powyższe zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonej za zbiegające się przestępstwa i ciągi przestępstw kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Żadna z wywiedzionych w sprawie apelacji nie była zasadna.

W pierwszej kolejności Sąd Odwoławczy odniesie się do zarzutów zawartych w apelacji oskarżonego P. B. jako najdalej idącej, bo kwestionującej sprawstwo i winę tego oskarżonego.

Treść zarzutu zawartego w apelacji oskarżonego nie pozostawia wątpliwości, że kwestionuje on ustalenie Sądu I instancji w zakresie sprawstwa i winy w stosunku do wszystkich zarzucanych mu przestępstw. Zdaniem oskarżonego Sąd I instancji nie miał możliwości przypisania mu czynów wskazanych w części wstępnej zaskarżonego wyroku, ponieważ oparł swoje ustalenia na opiniach biegłego z zakresu badań pisma ręcznego, który przeprowadził badanie do sprawy o sygn. akt II K 577/16. W tym zakresie oskarżony podniósł, że opinie te dotyczą sprawy, która nie ma związku z jego osobą i w której nigdy nie występował w charakterze oskarżonego. Wskazać należy, iż okoliczność ta powołana została przez oskarżonego dopiero w apelacji. Było to niewątpliwie związane z omyłką pisarską Sądu Rejonowego, który w poszczególnych fragmentach pisemnego uzasadnienia zamiast prawidłowej sygnatury akt II K 557/16, wskazał na sygnaturę akt II K 577/16. W konsekwencji tego uchybienia oskarżony utrzymuje, że sąd oparł swoje uzasadnienie „na przypuszczeniach i nieistniejącym wyroku”, co w jego ocenie powinno skutkować uniewinnieniem go od zarzucanych mu czynów. Ze stanowiskiem tym nie sposób się zgodzić. Nie budzi wątpliwości, że Sąd Rejonowy dokonując oceny zachowania oskarżonego w postępowaniu o sygn. akt II K 754/16 czynił ustalenia faktyczne, m. in. w oparciu o materiał dowodowy pochodzący z akt zakończonego wyrokiem postępowania w sprawie pod sygn. II K 557/16, skoro w opisie stanu faktycznego, jak i w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, ilekroć odnosił się do tych samych dowodów, to obok błędnej sygnatury akt II K 577/16, wskazywał także na prawidłową II K 557/16, co dotyczy również kwestionowanej przez oskarżonego opinii biegłego sądowego z zakresu badań pisma ręcznego (k. 214 odwrot – k. 215, s. 12 -13 pisemnego uzasadnienia). Co istotne przywołana omyłka Sądu I instancji w żaden sposób nie poddaje w wątpliwość prawidłowości ustaleń faktycznych, dotyczących zachowania oskarżonego będącego przedmiotem karnoprawnej oceny. W oparciu o lekturę uzasadnienia zaskarżonego wyroku, realizującego dyspozycję art. 424 § 1 k.p.k., można bowiem jednoznacznie stwierdzić, że sprawstwo i wina oskarżonego co do dopuszczenia się przezeń wszystkich zarzucanych mu czynów zostały należycie udowodnione.

Sąd I instancji szczegółowo odniósł się do całego ciągu dowodów wskazujących na sprawstwo P. B. i wymagają one jedynie przypomnienia w kontekście twierdzeń oskarżonego zawartych w środku odwoławczym odnośnie braku jego sprawstwa. Trafnie Sąd I instancji wskazał na mechanizm działania tak oskarżonego P. B. jak i oskarżonej A. N. polegający na systematycznym i sukcesywnym wprowadzaniu w błąd pracowników instytucji finansowych udzielających pożyczek i kredytów, w ten sposób, że pod umową przybijali własne pieczętki i składali swoje podpisy oraz podpisywali się pod nimi w imieniu osób, którym rzekomo były udzielane pożyczki i kredyty. Nadto oskarżony P. B. i A. N. podawali się za inne osoby, wskazując adresy zamieszkania, pod którymi rzekomo miały zamieszkiwać osoby, na których dane były zawierane umowy pożyczki. Szczegółowe ustalenia polegające przede wszystkim na analizie nie tylko zakresu działalności finansowej oskarżonych, ale również posłużenia się dokumentami z podrobionymi podpisami w celu uzyskania środków finansowych w okresach wskazanych w zarzutach, Sąd Rejonowy oparł nie tylko na zeznaniach świadków w osobach T. S., B. J., M. L., K. B., K. K., P. K., R. S., ale przede wszystkim na analizie szeregu umów pożyczkowych zawieranych na dane T. S., B. J., K. K., P. K., R. S. i L. S., pism od banków i instytucji finansowych,

które udzieliły pożyczek, pisemnych opinii biegłego z zakresu badań pisma ręcznego Z. H. z akt sprawy II K 557/16 i protokołów przeszukań. Dokonany przez Sąd Rejonowy sposób oceny zeznań pokrzywdzonych świadków w osobach T. S., B. J., R. S., K. K. i P. K., którzy podali, że nigdy nie wyrazili zgody na zaciągnięcie w ich imieniu pożyczek, czy też kredytów i zaprzeczyli, by składali swoje podpisy pod umowami należy uznać za w pełni trafny, bowiem zeznania te znajdują potwierdzenie w opiniach biegłego z zakresu badań pisma ręcznego i dokumentów Z. H.. Biegły po przeprowadzeniu badań porównawczych pisma jednoznacznie stwierdził, że podpis w pozycji „podpis klienta” na umowie pożyczki nr (...) z dnia 10.03.2015r. zawartej pomiędzy (...) S.A., a K. K. oraz na umowie pożyczki nr (...) z dnia 17.03.2015r. zawartej pomiędzy (...) S.A., a P. K. nakreślił P. B. (k. 855 z akt sprawy II K 557/16). Biegły wykluczył, żeby podpis w pozycji „podpis klienta” na umowie pożyczki nr (...) z 05.02.2015r. zawartej pomiędzy (...) S.A. a R. S. oraz na umowie pożyczki odnawialnej V.pl z dnia 30.01.2015r. zawartej pomiędzy (...) sp. z o.o. a R. S. nakreślił sam R. S. (k. 873 z akt sprawy II K 557/16). Co istotne biegły stwierdził, że na umowie pożyczki nr (...) z dnia 26.09.2014r. zawartej pomiędzy T. S. a (...) sp. z o.o., oraz na umowie pożyczki ratalnej (...) z dnia 14.01.2015r. zawartej pomiędzy (...) i na wniosku o udzielenie pożyczki stanowiącym załącznik do tej umowy podpisów nie nakreśliła T. S. (k.873-874 z akt sprawy II K 557/16). Biegły kategorycznie stwierdził, że popis (...) na wszystkich dokumentach związanych z udzieleniem kredytu konsolidacyjnego nr (...) w miejscach podpisu T. S. został nakreślony przez P. B.. W odniesieniu do pozostałych dokumentów związanych z udzieleniem pożyczki na T. S. biegły jednoznacznie stwierdził, że podpisy te nie zostały przez nią nakreślone (k. 904-906 z akt II K 557/16). Z dużym prawdopodobieństwem biegły stwierdził, że to oskarżony P. B. nakreślił podpis za L. S.. Biegły nie był w stanie wyprowadzić kategorycznego wniosku, co do powyższego podpisu z uwagi na elementy kreślenia na podpisie na skanogramie dowodu osobistego L. S., wskazał jednak, że prawdopodobieństwo to jest bardzo wysokie (k. 872-873 z akt sprawy II K 557/16). Powyższe w żaden sposób nie dezawuuje wartości dowodowej tych opinii, ani wniosków z nich wynikających, w szczególności tych kategorycznych, z których jednoznacznie wynika, że podpisy pod umowami pożyczkowymi nakreślił sam oskarżony P. B.. Nie sposób również w niniejszej sprawie stwierdzić wątpliwości co do sprawstwa i winy oskarżonych, w sytuacji gdy wątpliwości takich Sąd I instancji nie powziął. Wskazać należy oskarżonemu, że ostateczna ocena dowodów i ustalenie stanu faktycznego należy do sądu orzekającego, a biegły – tak jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie – powinien udzielić odpowiedzi na konkretne pytania dostosowane do stanu faktycznego sprawy. Jak słusznie ocenił Sąd I instancji, opinie te są pełne, jasne, rzeczowe, rzetelne i przekonujące. Sporządzone zostały w oparciu o całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, są logiczne, wewnętrznie spójne, a ich wnioski uzasadnione. Treść merytoryczna tych opinii nie była kwestionowana przez strony. Zdaniem Sądu Odwoławczego, Sąd I instancji w prawidłowy sposób dokonał oceny opinii biegłego a przyjmując za podstawę ustaleń wnioski w nich zawarte, uczynił to w granicach swobodnej oceny dowodów.

Również słusznie Sąd I instancji uznał za wiarygodne zeznania świadków w osobach K. B., M. L., M. M. i M. W.. Świadek K. B. – zeznała że na wniosek agenta finansowego zostały udzielone pożyczki dla K. K. i P. K., a pieniądze zostały przelane na nr rachunku podany przez pośrednika i pożyczki te nie były spłacane. Świadek M. L. zeznał, że za jego pośrednictwem został udzielony kredyt na nazwisko T. S.. Świadek M. W. zeznał, że na prośbę P. B. poświadczył nieprawdziwe informacje dotyczące zatrudnienia T. S. u niego w firmie. Natomiast M. M. zeznała, że na prośbę oskarżonej A. N. zgodziła się przyjmować przesyłki adresowane na T. S. i R. S. i innych członków rodziny. Wskazać należy, że wbrew twierdzeniom oskarżonego zawartym w środku odwoławczym Sąd I instancji prawidłowo ustalił w oparciu o zeznania ww. świadka, że łączyły go z oskarżoną A. N. bliższe relacje. Z zeznań świadka M. M. zdeponowanych w aktach sprawy II K 557/16 wynika, że: „...najpierw jak założyli firmę na A., to przez pół roku się gościli, jeździli po hotelach, restauracjach...” a nadto „...Oni byli parą, całe dni spędzali razem, nawet noc...” (k. 198-199). Co więcej świadek podtrzymała swoje zeznania w postępowaniu przed sądem (k. 139, sygn. akt II K 557/16). Stopień bliskości relacji oskarżonego z A. N. nie ma jednak decydującego znaczenia dla sprawstwa i winy. Sprawstwo to wynika z dowodów oraz faktu znajomości oskarżonych i ich wzajemnej współpracy w ramach prowadzonej działalności gospodarczej – czego oskarżony w środku odwoławczym nie zakwestionował.

W realiach rozpatrywanej sprawy brak jest naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. Oskarżony nie wskazał jakie dowody, nieujawnione podczas rozprawy głównej, stanowiły podstawę wyrokowania lub, aby Sąd Rejonowy wydając orzeczenie powołał się na dowody nieistniejące (por. Wyrok SN z 30 lipca 1979 r., III KR 196/79, OSPNG 1980, nr 3, poz. 43, LEX

nr 17185). Wskazać należy, iż Sąd I Instancji wydał wyrok na podstawie właściwej oceny całokształtu ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego.

W niniejszej sprawie brak jest podstaw do zasadnego formułowania twierdzeń o naruszeniu zasady domniemania niewinności. Merytorycznych argumentów na poparcie zarzutu naruszenia art. 5 § 1 k.p.k. nie przedstawia oskarżony. Za zasadne nie można także uznać wyrażanego w apelacji stanowiska o naruszeniu przez sąd orzekający unormowanej w art. 5 § 2 k.p.k. reguły in dubio pro reo, która zagwarantowana jest nie tylko w wyżej wskazanym przepisie kodeksu postępowania karnego, ale też jako podstawowe prawo człowieka zawarta została w art. 6 ust. 2 EKPC. Godzi się w tym miejscu zauważyć, iż unormowana w przywołanym przepisie zasada ma zastosowanie wyłącznie wtedy, gdy nie można wyjaśnić występujących wątpliwości, które to wątpliwości muszą być obiektywnymi i zostać powzięte przez sąd. Z wydanego natomiast wyroku oraz jego pisemnego uzasadnienia nie wynika, aby sąd orzekający powziął jakiegokolwiek wątpliwości co do winy i sprawstwa oskarżonego P. B. odnośnie zarzuconych mu czynów. Brak jest ponadto podstaw do uznania, iż takie wątpliwości Sąd Rejonowy powinien był powziąć. Akcentowana we wniesionym środku odwoławczym kwestia rzekomych wątpliwości odnoszących się zarówno do bezstronności sędziego, jak i oparcia stanu faktycznego na poprzednich skazaniach, które rzekomo miały negatywny wpływ na wynik niniejszego postępowania jest chybiona. Sądowi Rejonowemu znany był z urzędu fakt, że oskarżony prowadził działalność gospodarczą w latach 2011-2015 r. i był uczestnikiem szeregu postępowań prowadzonych przed tym sądem. W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy przeprowadził staranne postępowanie dowodowe, w toku którego wyjaśniono wszystkie istotne okoliczności sprawy, o czym wspomniano już powyżej.

Mając na uwadze powyższe, w świetle zgromadzonych w sprawie i właściwie ocenionych dowodów ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego wskazujące na sprawstwo P. B. nie budzą zastrzeżeń Sądu Okręgowego. W pełni podzielić należało także kwalifikację prawną czynów przypisanych oskarżonemu.

Z uwagi na zakres zaskarżenia i mając na uwadze przepis art. 447 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy dokonał analizy wyroku Sądu I instancji również pod kątem względnej przesłanki odwoławczej zawartej w art. 438 pkt 4 k.p.k. Przede wszystkim w niniejszej sprawie słusznie Sąd meriti wskazał na okoliczności mające wpływ na wymiar kary, w tym przede wszystkim znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, a także jego uprzednią wielokrotną karalność. Sąd Okręgowy nie ma wątpliwości, że orzeczona wobec oskarżonego kara łączna w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności za poszczególne przestępstwa i ciągi przestępstw spełnia dyrektywy wymiaru kary. W żadnym wypadku nie przekracza ona stopnia winy i społecznej szkodliwości. Oceniając karę wymierzoną oskarżonemu stwierdzić należało, że nie można przypisać jej miana rażąco niewspółmiernej, a tylko taka konstatacja uprawniałaby do dokonania jej korekty.

Prawidłowym było również nałożenie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k. wobec oskarżonego P. B. w całości, solidarnie z oskarżoną A. N.. Tylko tak orzeczony środek karny zagwarantuje interesy pokrzywdzonych i spełni, wraz z orzeczoną karą, swoją rolę w zakresie prewencji indywidualnej wobec oskarżonego.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. B., jako trafny i prawidłowy, utrzymał w mocy.

W dalszej kolejności Sąd Odwoławczy odniesie się do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonej A. N..

Nietrafny był zarzut obrazy przepisów prawa materialnego tj. art. 69 § 1 k.k. z pkt 1 apelacji obrońcy. Wbrew zarzutowi apelacji obrońcy oskarżonej A. N. słusznie Sąd I instancji przyjął, że biorąc pod uwagę właściwości osobiste i warunki oskarżonej nie jest możliwe wymierzenie jej kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Przede wszystkim podkreślić należy, że łączeniu podlegało 6 kar, w tym przestępstwa były popełniane w warunkach art. 91§1 k.k. Oskarżona naruszała wiele dóbr chronionych prawem popełniając przestępstwa przeciwko mieniu, przeciwko dokumentom, przeciwko obrotowi gospodarczemu na przestrzeni roku (od 2014 r. do 2015 r.). W dalszej kolejności zaznaczyć należy, że wobec orzeczenia przez Sąd Rejonowy kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy brak jest podstaw formalnych do zastosowania względem oskarżonej z instytucji zawieszenia wykonania kary. Zgodnie bowiem z art. 69 § 1 k.k. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie

był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Podstawową zatem przesłanką stosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary jest pozytywna prognoza, wyrażająca się w przekonaniu sądu, że sprawca wykona nałożone obowiązki i nie powróci do przestępstwa. O pozytywnej prognozie, uzasadniającej zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary, decyduje zaś całościowa ocena przesłanek wskazanych w art. 69 § 2 k.k., a mianowicie postawa sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowania się po popełnieniu przestępstwa. Zasadnie zatem Sąd I instancji uznał, że brak jest w stosunku do oskarżonej tzw. pozytywnej prognozy kryminologicznej. Stawianie takiej prognozy poparte powinno być także wynikami przeprowadzonego z inicjatywy Sądu Okręgowego wywiadu środowiskowego w miejscu zamieszkania oskarżonej (k. 284), z którego wynika, że pomimo dwukrotnej próby nawiązania kontaktu z oskarżoną w dniach 28.12.2017 r. i 02.01.2018 r. kurator nie zastał jej w miejscu zamieszkania. Oskarżona nie utrzymuje kontaktów z pobliskimi mieszkańcami. Nie posiada również dobrej opinii z ostatniego miejsca pracy. Z informacji uzyskanej od kuratora sądowego wynika, że od 01.09.2011 r. do 31.08.2010 r. była zatrudniona jako nauczyciel zawodu, natomiast od 01.09.2010 do 04.04.2016 r. jako kierownik gospodarczy i dodatkowo nauczyciel zawodu w Zespole Szkół (...) w B.. Z informacji uzyskanej od dyrektora tej placówki wynika, że oskarżona nie wywiązywała się z powierzonych jej obowiązków, przedkładała liczne zwolnienia lekarskie i w konsekwencji rozwiązano z nią umowę o pracę. Nie bez znaczenia pozostaje również informacja, że posiadała liczne zajęcia komornicze, które zostały odnotowane w jej świadectwie pracy a nadto miała nakłonić dwoje pracowników – nauczycieli do bycia żyrantem i podpisania weksli, nie splacając zaciągniętego przez siebie zadłużenia.

Nietrafny był również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych z pkt 2 apelacji obrońcy. W orzecznictwie sądów powszechnych od lat wykształcił się pogląd, zgodnie z którym sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten Sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Nie jest prawdą jakoby oskarżona A. N. działała wyłącznie pod namową i kierownictwem oskarżonego P. B.. Obrońca stawiając powyższy zarzut poprzestał jedynie na gołosłownym twierdzeniu, natomiast w żaden sposób nie uprawdopodobnił, aby okoliczności takie względem oskarżonej faktycznie zaistniały. Nie podważył tych ustaleń Sądu I instancji, z których jasno wynikało, że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu. Sąd Odwoławczy podziela ustalenia Sądu I instancji, że działanie oskarżonej było w pełni świadome, nacechowane umyślnością. Nadto brak było tego typu okoliczności, które powodowałyby wyłączenie jej odpowiedzialności, względnie umniejszenie jej roli w inkryminowanym procederze.

Niezasadnie obrońca zarzuca, że skoro najwyższe kwoty uzyskane z zawieranych przez oskarżonych umów pożyczkowych wpływały na konta P. B., to powinno to skutkować złagodzeniem orzeczonej wobec oskarżonej A. N. kary (pkt 2 b). Nie przesądzając w tym miejscu o tym, czy oskarżona miała swobodny dostęp do środków przelewanych na konta P. B., czy też nie, wskazać należy, że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu, a zdecydowana większość przypisanych oskarżonej przestępstw popełniana była za pośrednictwem prowadzonej przez nią działalności gospodarczej. Sąd I instancji wskazał, które rachunki bankowe należały do oskarżonej A. N. i jakie środki na nie wpływały. Powyższe wynika wprost z pisemnego uzasadnienia i znalazło wyraz w orzeczonem na podstawie art. 46 § 1 k.k. wobec oskarżonych P. B. i A. N. solidarnie obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych: A. Banku – kwoty 55.000 zł i 58.049 zł, (...) Sp. z o.o. kwoty 950 zł, (...) Sp. z o.o. w W. kwoty 1.400 złotych, F. Banku we W. łącznej kwoty 1000 złotych, (...) S.A. w W. 6.694,15 złotych, oraz w orzeczonem na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązku naprawienia szkody przez oskarżoną A. N. na rzecz pokrzywdzonych: T. S. – kwoty 3.303,37, (...) Sp. z o.o. kwoty 5.000 zł, F. Bank we W. kwoty 820 zł, (...) Sp. z o.o. we W. 11.000 zł, (...) S.A. kwoty 5.000 zł, (...) Bank (...) z G. kwoty 3.125 zł, (...) Sp. z o.o. kwoty 1.730 zł, (...) Sp. z o.o. w W. kwoty 1.600 zł, (...) Sp. z o.o. w W. kwoty 600 zł. (k. 220 – odwrót, s. 24 pisemnego uzasadnienia).

Słusznie obrońca dostrzega, że część kwoty należnej F. Bank oraz (...) została zwrócona przez A. N. jeszcze przed wydaniem wyroku w związku z uwzględnieniem wpłat jakie zostały dokonane tytułem spłaty zadłużenia. Nie można jednak stracić z pola widzenia, że matka oskarżonej T. S., która występuje w niniejszym postępowaniu jako oskarżyciel posiłkowy, już po wydanym wyroku przed Sądem I instancji stwierdziła, że nie otrzymała należnej jej kwoty tytułem

obowiązku naprawienia szkody. Co więcej wskazała, że oskarżona A. N., pobierała jej emeryturę od listonosza i oddawała jej, ale jednocześnie ukrywała przed nią zajęcie komornicze. Oskarżycielka posiłkowa wskazała, że proceder ten trwał od czterech miesięcy (k. 290). Taka postawa oskarżonej wskazuje, że ma ona lekceważący stosunek do popełnionych przestępstw, a zapewnienia o starania w kierunku naprawienia szkód wyrządzonych jej działaniem, mają charakter czysto instrumentalny. Zauważyć w tym miejscu należy, że Sąd I instancji nie orzekł obowiązku naprawienia szkody na rzecz T. S. solidarnie od oskarżonych, bowiem oskarżycielka nie wykazała czy postępowania egzekucyjne dotyczyły umów będących przedmiotem zarzutów stawianych P. B.. W tym zakresie prawidłowe był zasądzenie odsetek za opóźnienie od dnia wniesienia aktu oskarżenia, bowiem pokrzywdzona T. S. dowiedziała się o popełnieniu przestępstwa w dacie późniejszej, a zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy nie dał podstaw do jej ustalenia. Powyższe rozważania Sądu I instancji Sąd Odwoławczy w całości podzielił (k. 221, s. 25 pisemnego uzasadnienia).

Nietrafny okazał się zarzut z pkt 3 apelacji obrońcy. Wyrażona w art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąca niewspółmierność kary ma miejsce wówczas, gdy orzeczone kary nie uwzględniają w stopniu należytym określonych w art. 53 k.k. dyrektyw sądowego wymiaru kary. Takiego zarzutu nie można uczynić, gdyż Sąd I instancji wziął pod uwagę wszystkie niezbędne okoliczności, które zadecydowały o konkretnych karach pozbawienia wolności wobec oskarżonej.

Wyżej wskazane względy zasadniczo sprzeciwiają się warunkowemu zawieszeniu wykonania orzeczonej kary. Nadto po stronie A. N. nie zaistniały żadne szczególne przesłanki uzasadniające wymierzenie kary wolnościowej. Jak zauważył to Sąd Rejonowy poza uprzednią niekaralnością, którą należy odbierać w społeczeństwie jako normę, a nie szczególną okoliczność uzasadniającą warunkowe zawieszenie wykonania kary, brak jest tego typu okoliczności mogących skutkować odstąpieniem od wymierzonej jej kary w warunkach izolacji więziennej. Natomiast okoliczności na które powołuje się obrońca w apelacji, jak i dołączone przez oskarżoną zaświadczenia lekarskie odnoszące się do stanu zdrowia jej małoletniego syna, mające w ich przekonaniu stanowić argumenty za łagodniejszym potraktowaniem A. N., mogą ewentualnie mieć znaczenie podczas wykonywania kary.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok wobec oskarżonej A. N., jako trafny i prawidłowy, utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 29 ust.1 ustawy prawo o adwokaturze Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. W. kwotę 723,24 zł. w tym 135,24 zł. podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonej A. N. w postępowaniu odwoławczym (trzy terminy rozpraw na których obecny był obrońca w dniach 30 listopada 2017 r., 12 grudnia 2017 r. i 23 marca 2018 r.) oraz dalsze 187,22 zł tytułem kosztów dojazdu obrońcy na rozprawę odwoławczą.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonych zwolnił ich od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Jedynie na marginesie wskazać należy, że, wydając wyrok, Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosku pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej T. S. o sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej w wyroku poprzez wpisanie w 14 pkt. części dyspozytywnej początkowej daty liczenia odsetek za opóźnienie w płatności obowiązku naprawienia szkody jako 30.06.2015 r. zamiast 30.06.2016 r. (k. 259). Oskarżycielka posiłkowa oraz jej pełnomocnik nie zaskarżyli wyroku, a tego rodzaju „sprostowanie” wyroku byłoby ingerencją w jego merytoryczną treść i niekorzystną przy tym dla oskarżonej A. N., pomijając już merytoryczną zasadność tego żądania.